

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 września 2015 r.,

w sprawie **R. W.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.

zażalenia obrońcy z urzędu

na postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt VI WKK 27/15,

w części nieuwzględniającej wniosku adw. C. K. o przyznanie mu wynagrodzenia za sporządzenie kasacji od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 2 kwietnia 2015 r. w sprawie VI Ka 1283/14,

p o s t a n o w i ł :

zmienić postanowienie w zaskarżonej części i zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. C.K. - Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 442,80 zł. w tym 23 % VAT.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, postanowieniem z 23 czerwca 2015 r., nie uwzględnił wniosku obrońcy z urzędu skazanego adw. C.K. o przyznanie mu wynagrodzenia za sporządzenie kasacji od wyroku tego Sądu z dnia 2 kwietnia 2015 r. W uzasadnieniu wskazał, że wymieniony adwokat, który występował w roli obrońcy z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, nie został wyznaczony obrońcą z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia i podpisania kasacji.

Wymienione postanowienie zaskarżył zażaleniem adw. C. K., podnosząc, że do opracowania kasacji został uprawniony zarządzeniem Prezesa Sądu Rejonowego w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodne z prawdą okazało się to, że Prezes Sadu Rejonowego w Wołominie, zrzędzeniem z 2 czerwca 2015 r., na podstawie 78 § 1 k.p.k., wyznaczył skazanemu R.W. obrońcę z urzędu w osobie adw. C.K. „celem złożenia w sprawie kasacji”. Jakkolwiek autorowi tego zarządzenia uszedł uwagi przepis art. 81 § 1 k.p.k., stanowiący normę kompetencyjną adresowaną do prezesa sądu właściwego dla rozpoznania sprawy, według której uprawnionym organem procesowym do ustanowienia obrońcy z urzędu w konkretnym układzie procesowym był Prezes Sądu odwoławczego, to jednak, choćby wobec nieobecności w polskiej procedurze karnej instytucji nieważności orzeczeń *ex lege*, nie sposób uznać, że zarządzenie to nie wywołało skutku prawnego w postaci uprawnienia do uzyskania wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji, to jest za czynności, które mógł wykonać już z racji pełnionej roli w fazie postępowania odwoławczego. Naruszenie regulacji kompetencyjnej przez organ procesowy nie mogło wyrzucić tak dalece niekorzystnego następstwa w stosunku do działającego w dobrej wierze obrońcy, który – co warto odnotować – zabiegał wcześniej o nie wyznaczanie go do tej roli. Oczekiwanie, aby *in concreto* obrońca z urzędu, po zorientowaniu się, iż powołał go do występowania w tym charakterze niewłaściwy organ procesowy, czynił starania o uchylenie wadliwego zarządzenia, byłoby zdecydowanie zbyt daleko idące.

W podsumowaniu, cokolwiek uogólniając problem, wolno stwierdzić: **wyznaczenie obrońcy z urzędu przez organ procesowy, który w świetle art. 81 § 1 k.p.k. nie był do tego kompetentny, nie jest co do zasady okolicznością wyłączającą uprawnienie tego obrońcy do ubiegania się o przyznanie mu przewidzianych prawem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.**

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy skorygował zaskarżone postanowienie i – zgodnie z art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) – przyznał obrońcy z urzędu odpowiednie wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji (art. 437 § 2 k.p.k.).

